

Sygn. akt II K 66/13

WYROK

w imieniu **RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 9 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Bronowski

Protokolant: sekr.sąd. Anna Bodalska – Krydowska

z udziałem Weroniki Masny-Majewskiej - Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 kwietnia i 9 maja 2014 roku

sprawy

J. H.

syna S. i J., urodzonego w dniu (...) w K.

oskarżonego o to, że w okresie od 17 września 2012 roku do 4 grudnia 2012 roku w W., powiat (...), województwo (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną myśliwską w postaci dubeltówki numer (...). (...) i sztucera numer (...) -60 oraz amunicję w ilości 21 sztuk cal. 12,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego J. H. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z art. 263 § 2 k.k., przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w okresie od dnia 9 października 2012 roku do dnia 4 grudnia 2012 roku i za ten czyn skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu J. H. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. H. grzywnę w rozmiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na podstawie art. 33 § 3 k.k. na 10 (dziesięć) złotych;

IV. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci broni i amunicji opisanych w wykazie dowodów rzeczowych numer 1/13 na karcie 22-22v akt sprawy w pozycjach 1-12;

V. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca Komendzie Stołecznej Policji w W. dowody rzeczowe w postaci pozwolenia na broń przechowywanego na karcie 24 akt sprawy;

VI. zasądza od oskarżonego J. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 300 (trzystu) złotych, w tym opłata w kwocie 160 (stu sześćdziesięciu) złotych.

Sygnatura akt II K 66/13

UZASADNIENIE

J. H. został oskarżony o to, że w okresie od 17 września 2012 roku do 4 grudnia 2012 roku w W., powiat (...), województwo (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną myśliwską w postaci dubeltówki numer (...). (...) sztucera numer (...)(...)oraz amunicję w ilości 21 sztuk cal. 12.

Na podstawie ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. H. posiadał broń palną myśliwską w postaci dubeltówki numer (...) (...) i sztucera numer (...) -60 oraz amunicję w ilości 21 sztuk cal. 12 na podstawie pozwolenia na posiadanie broni palnej myśliwskiej wydanej decyzją z dnia 10 stycznia 1972 roku numer 4/72 Komendanta Milicji Obywatelskiej w O.; w dniu 28 maja 2012 roku Komenda Stołeczna Policji została zawiadomiona, iż oskarżony nie jest członkiem Polskiego Związku Łowieckiego; w dniu 30 maja 2012 roku wszczęto postępowanie w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni palnej myśliwskiej; w dniu 17 sierpnia 2012 roku Komendant Stołeczny Policji wydał decyzję o cofnięciu oskarżonemu pozwolenia na posiadanie broni palnej myśliwskiej; decyzja ta została doręczona oskarżonemu w dniu 24 sierpnia 2012 roku z pouczeniem o terminie czternastu dni na wniesienie zażalenia; wraz z tą decyzją doręczono J. H. pouczenie, w którym wskazano, iż w terminie 30 dni od uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń, J. H. ma obowiązek zbyć posiadaną broń zgodnie z art. 21 i 22 ustawy o broni i amunicji, a jeśli broń nie zostanie zbyta w terminie 30 dni od uprawomocnienia się decyzji cofającej pozwolenie na broń – należy ją złożyć do depozytu Wydziału Postępowania Administracyjnych Komendy Stołecznej Policji; w piśmie tym wskazano również, że niedopełnienie obowiązku zdania broni do depozytu lub rozliczenia się z posiadaną bronią i dalsze jej posiadanie po terminach wskazanych w pouczeniu, będzie skutkowało przeprowadzeniem postępowania karnego za nielegalne posiadanie broni w myśl art. 263 § 2 k.k. J. H. nie zaskarżył decyzji o cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni palnej i decyzja ta stała się prawomocna w dniu 7 września 2012 roku. W ciągu 30 dni od uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni do dnia 8 października 2012 roku J. H. nie zbył posiadaną broń ani nie złożył jej do depozytu policji; od dnia 9 października 2012 roku posiadał broń palną myśliwską w postaci dubeltówki numer (...) (...) i sztucera numer (...) -60 oraz amunicję w ilości 21 sztuk cal. 12, mimo upływu terminu na jej zbycie lub złożenie do depozytu; w dniach 10 października i 28 listopada 2012 roku Wydział Postępowania Dyscyplinarnych Komendy Stołecznej Policji zwrócił się do Komendanta Komisariatu Policji w K. o podjęcie działań związanych z cofnięciem pozwolenia na broń J. H., wobec braku informacji o zdaniu broni lub jej zbyciu; w dniu 4 grudnia 2012 roku posiadana przez oskarżonego broń i amunicja zostały zdane w Komisariacie Policji w K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego J. H. (k. 77-78, 18-19), dokumentacji postępowania administracyjnego w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni (k. 3-9, 82-125), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 10-12).

Oskarżony J. H. przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyjaśnił, iż broń zdał, gdy został poinformowany o takim obowiązku, był przekonany, że może broń jeszcze posiadać. Wskazał, że był informowany, że w ciągu miesiąca po uprawomocnieniu się decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń ma obowiązek zdać broń, nie zrobił tego, gdyż prosił o przedłużenie terminu, jako że chciał starać się o ponowne wpisanie do Polskiego Związku Łowieckiego, co się jednak nie udało.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim oskarżony przyznaje się do zarzucanego mu czynu i opisuje okoliczności posiadania broni i amunicji po prawomocnym cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni. W tym zakresie oskarżony przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, składa pełne, spójne wyjaśnienia co do przebiegu zdarzenia, jego wyjaśnienia korespondują w tym zakresie z dokumentami zgromadzonymi przez Policję w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń. Nie sposób przyjąć, że oskarżony przyznaje się do zarzucanego mu czynu bezpodstawnie, tylko w celu, aby skierowane zostało przeciwko niemu postępowanie karne.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał, że oddał broń niezwłocznie po wezwaniu go do tego i że w jego przekonaniu posiadał broń legalnie. W tym zakresie jego wyjaśnienia stoją w sprzeczności z materiałami wyżej wskazanego postępowania administracyjnego, z którego wynika, że J. H. zwracał się do policji

z informacją, iż będzie starał się o ponowny wpis do Polskiego Związku Łowieckiego przed wydaniem decyzji z dnia 17 sierpnia 2012 roku o cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni, natomiast po wydaniu tej decyzji czynności takich nie podejmował. W ocenie Sądu w tym zakresie jego wyjaśnienia mają na celu bezpodstawne umniejszenie odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn.

Oskarżony nie był karany (k. 71).

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu oskarżony J. H. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 263 § 2 k.k. Odpowiedzialności za ten czyn podlega każdy, kto bez wymaganego zezwolenia posiada broń palną lub amunicję.

Ten typ przestępstwa kryminalizuje stan posiadania broni palnej pomimo braku decyzji administracyjnej w postaci zezwolenia na posiadanie broni wydawanego na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549 z późn. zm.). Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy reguluje ona również zasady postępowania z bronią palną. Zgodnie z art. 9 ust. 1 tej ustawy, broń palną można posiadać jedynie na podstawie pozwolenia na broń wydawanego przez właściwy organ Policji.

Posiadaniem broni palnej lub amunicji w rozumieniu art. 263 § 2 k.k. jest każde władanie nimi, jeżeli tylko towarzyszy sprawcy taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność. Przestępstwo przewidziane w art. 263 § 2 k.k. we wskazanej wyżej postaci jest przestępstwem trwałym, polegającym na utrzymywaniu określonego stanu bezprawnego, który zaczyna się z chwilą wejścia w "posiadanie" broni palnej lub amunicji bez wymaganego zezwolenia, a kończy się w wyniku przekazania tych rzeczy organom ścigania albo innej osobie do całkowitej dyspozycji bądź nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia (por. wyrok SN z dnia 13 sierpnia 1993 r., sygn. akt WR 107/93, opublik. OSNKW z 1993 r. Nr 11-12, poz. 74; wyrok SN z dnia 13 czerwca 1995 r., sygn. akt WR 95/95, opublik. Prokuratura i Prawo z 1995 r. Nr 11-12, poz. 4; postanowienie SN z dnia 9 listopada 2001 r., sygn. akt V KKN 273/2001, opublik. Prok i Pr z 2002 r. Nr 4, poz. 5). Nadto w rozumieniu przepisów art. 263 § 2 k.k. przyjmuje się, że posiadanie broni w rozumieniu art. 263 § 2 k.k., nie musi łączyć się z fizycznym jej - w rozumieniu prawa cywilnego - posiadaniem na własność. Każde władanie bronią, możliwość natychmiastowego do niej dostępu, ze świadomością miejsca jej przechowywania, wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 263 § 2 k.k., pojęcie to obejmuje nawet krótkotrwale władanie bronią bez wymaganego zezwolenia, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność; zakres pojęcia posiadania jest szeroki, obejmuje każde faktyczne władanie rzeczą, bez odwoływania się do cywilistycznych konstrukcji posiadania (por. wyrok SA w Lublinie, z dnia 18 grudnia 2006 r., sygn. akt II AKA 250/06, opublik. KZS z 2007 r. Nr 9, poz. 67, wyrok SA w Katowicach z dnia 29 czerwca 2006 r., sygn. akt II AKA 128/2006, opublik. Prok i Pr z 2007 r. Nr 4, poz. 20, wyrok SN z dnia 4.11.1975 r., sygn. akt Rw 562/75, opublik. OSNKW 1976 r. Nr 1, poz. 17, wyrok SA w Krakowie z dnia 27 czerwca 2002 r. sygn. akt II AKA 149/2002, opublik. KZS 2002/7-8/47, uchwała SN z dnia 14 października 1999 r. sygn. akt I KZP 32/99, opublik. OSNKW Nr 11-13 z 1999 r., poz. 68).

Wyjaśnienia oskarżonego, protokół zatrzymania oraz dokumentacja postępowania administracyjnego (...) w W. w przedmiocie cofnięcia pozwolenia na broń J. H. pozwalają ustalić, iż w okresie od dnia 9 października 2012 roku do dnia 4 grudnia 2012 roku oskarżony posiadał broń palną myśliwską w postaci broń palną myśliwską w postaci dubeltówki numer (...). (...) i sztucera numer (...)-60 oraz amunicję w ilości 21 sztuk cal. 12, nie posiadając wymaganego zezwolenia na posiadanie broni palnej, które zostało cofnięte, a termin na zbycie broni lub jej zdeponowanie upłynął w dniu 8 października 2012 roku. Oskarżony najpóźniej w tym dniu miał obowiązek zbyć broń lub zdeponować na Policji, czego nie uczynił, broń została odebrana dopiero w dniu 4 grudnia 2012 roku. Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, na podstawie którego Sąd ustalił stan faktyczny, jest jednoznaczny, nie budzi wątpliwości i pozwala na przyjęcie wersji zdarzenia, z której wynika, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Sam fakt posiadania broni palnej bez wymaganego zezwolenia nie jest również kwestionowany przez oskarżonego, który przyznał się do winy.

W ocenie Sądu wiarygodność i prawdziwość dokumentów ujawnionych w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, w związku z czym Sąd oparł się na nich rozstrzygając niniejszą sprawę.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżony posiadał broń palną bez wymaganego zezwolenia – zatem dopuścił się czynu z art. 263 § 2 k.k. Oskarżony wiedział, że do posiadania broni palnej konieczne jest uzyskanie zezwolenia na posiadanie broni, takiego zezwolenia nie posiadał.

Zgodnie z art. 9 § 1 k.k. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. Sąd uznał, iż oskarżony miał pełną świadomość tego, że nie może posiadać broni palnej bez zezwolenia – jak sam wyjaśnia wiedział, że mnie można posiadać broń palną bez zezwolenia i że był informowany w jakim terminie po uprawomocnieniu się decyzji o cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni ma obowiązek ją zbyć lub zdeponować. Z powyższych względów, opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego, Sąd uznał, iż oskarżony umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, dopuścił się czynu z art. 263 § 2 k.k. W związku z powyższym Sąd uznał winę oskarżonego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości i przypisał mu umyślne popełnienie czynu określonego w art. 263 § 2 k.k.

Przy wyborze kary i jej wymiarze Sąd kierował się dyrektywą art. 53 § 1 i 2 k.k., odnosząc ją w szczególności do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu, biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć. Sąd wymierzając karę oskarżonemu uwzględnił również motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawców, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, mając na względzie, że oskarżony nie oddał dobrowolnie posiadanej broni pomimo upływu terminów wynikających z decyzji o cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni. Sąd wziął również pod uwagę, że oskarżony nie jest karany, jest osobą ukształtowaną społecznie i doświadczoną życiowo.

Sąd skazując oskarżonego za czyn z art. 263 § 2 k.k. mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 263 § 2 k.k. karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego cechowało się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Swoim zachowaniem oskarżony naruszył porządek publiczny, posiadając broń palną i amunicję bez zezwolenia.

Sąd mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k. uznał, iż okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego sposób życia wskazują, że kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do winy oskarżonego oraz spełni cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd uznał jednocześnie, iż orzeczona kara odniesie wobec oskarżonego pozytywny skutek i będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego.

Z powyższych względów Sąd uznał również, iż wobec oskarżonego J. H. możliwe jest przyjęcie występowania pozytywnej prognozy kryminologicznej i zachodzą okoliczności uzasadniające orzeczenie wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd uznał, iż orzeczenie wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, w szczególności Sąd stwierdził, iż będzie ona wystarczająca dla zapobieżenia powrotowi przez oskarżonego do przestępstwa.

Z tego też względu Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres dwóch lat, uznając, iż jest to okres odpowiedni i wystarczający do odniesienia w stosunku do oskarżonego pozytywnych efektów wychowawczych kary.

Mając na względzie zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w rozmiarze 40 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 10 złotych,

mając na względzie wychowawczy charakter tej kary, cele prewencji ogólnej i szczególnej oraz możliwości finansowe oskarżonego, utrzymującego się z renty w kwocie 1250 złotych.

Na podstawie art. 44 § 6 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci broni i amunicji opisanych w wykazie dowodów rzeczowych numer 1/13 na karcie 22-22v akt sprawy w pozycjach 1-12, natomiast na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił Komendzie Stołecznej Policji w W. dowody rzeczowe w postaci pozwolenia na broń przechowywanego na karcie 24 akt sprawy.

Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego J. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 300 złotych, w tym opłatę w wysokości 160 złotych, albowiem uznał, iż sytuacja finansowa oskarżonego – uzyskiwanie stałych dochodów z renty w kwocie 1250 złotych miesięcznie i brak innych zobowiązań finansowych, na co sam wskazał, jak również prowadzenie działalności gospodarczej – oraz jego sytuacja rodzinna i majątkowa - nie pozwalają przyjąć, iż ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak sentencji.